

KONSTI MIKKO MIELEVÄISEN

Murahteli Karhuvaari,
metsätiellä tarpoessa,
kun on varpaat paljahina,
ilman kenkiä ketarat,
pistelevät piikit pienet,
kivet kolhivat kovasti.

Mietti tuota tuskissansa,
ajatteli kiukuissansa,
kuinka suojata käpälät,
ikäviltä pistoksilta,
sekä kolhuilta kovilta,
tuskilta niin tuntuvilta.

Tuli tuota vastaan Kettu,
rento Mikko Mieleväinen,
Vaari tuolta jo kyseli,
asioita tiedusteli:
- Sulta kuomani kyselen,
kaverilta tiedustelen
mitä suojaksi sujautan,
tassuilleni tuskaisille.

Mikko tuota tuumiskeli,
päättä kynsien saneli:
- Eipä pistele pahemmin,
pienet piikit jalkojasi,
kun sua nostan hartioista,
selkäpiistäsi pitelen.

Nousi Mikko selkään Vaarin,
onnistui meno paremmin,

nosti Kettu hartioista,
Vaarin vaivat jo väheni.

HUKKA HARMAJA HUTALE

Susi loikki metsäteillä,
turkki harmaa hartioilla,
hienot jatsarit komeat,
kiiltokengät koivissansa,
housut harmajat jaloissa,
keppi keikkui kämmenissä.

Mihin hukka on menossa
luiruhäntä hiipimässä,
onko juhlia tulossa
kekkereitä ketkuloille,
joihin kiireellä menossa,
hopun kanssa hiipimässä.

Tuli tuota karhu kohti,
- Mihin kuljet kuomaseni,
millä matkalla kävelet,
onko paisti mielessäsi
liha vallan herkullinen,
suuret juhlat joutumassa,
pidot metsässä makeat,
voisikohan meikä tulla?

- Eipä juhlia tulossa,
aikä muita kinkereitä,
muilla matkoilla vaellan,
siksi päällä juhlapuku.
Kosimaan olen menossa
neito hukka-Hilleviä,
jonka tahdonkin omaksi,

ikuiseksi puolisoksi.

- Onnea mukaan sinulle,
kosijalle mahtavalle!
Kohta häitä kai luvassa,
pidot parhaat saapumassa.

OLI HERRA HÄMMÄHÄKKI

Metsän suuren siimeksessä,
asui kauhea rumilus,
ilkeä ja kiusallinen
vaani pieniä alati.

Virittänyt verkon sinne
missä perhoset asusti,
pienet sievät leppäkertut,
illan tullessa oleili.

Voi, voi vallan kauheata,
meni kerttu niin lähelle,
ansaan tarttui siivestänsä,
siihen vangiksi valahti.

Rimpili ja potkiskeli,
repi verkonkin hajalle,
apuun saapui toinen kerttu,
ystävän pinteestä pelasti.

Tuhma Herra Hämmähäkki
kotikolossaan häpesi,
eikä puihin koskaan pannut,
pahaa verkkoa esille.

MEHILÄINEN METTÄ KEITTI

Oli kaunis, leuto ilma,
kesä lämmin ja suloinen,
mehiläinen keitti mettä,
hunajakattila porisi.

Oli tuoksu taivaallinen,
liemi maukas ja makea,
aivan tunsi kielen päällä,
kuinka maistuisi hyvälle.

Mehiläisen Muori pisti,
pari maustetta mukahan,
aromia riittävästi,
sekä hyppysen hymyä.

Hyvää mieltä sotki sinne,
paljon naurua, iloa,
sekä hiukan pippuria
myöskin tuhdisti sisua.

Nyt on valmista jo keitto,
velli maukas ja sakea,
sitä riittää lapsosille,
joilla pikkusen suruja.

ONNI LEHMÄN LEMPEÄMPI

Sepä sattui sammakolle

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Lehmärouva pontevasti,
nyhti ruohoa kedolla,
maistui ruoho mahtavasti,
korsi kielessä kutisi.

Päivä paistoi lämpimästi,
paarmat poskesta purivat,
kukat kukki kaunihihi,
tuoksut laajalle levisi.

Onni suuri lehmällekin,
kesä lämpöinen, suloinen,
eivät huolet painamassa,
hyvä lehmänkin löhötä.

SEPÄ SATTUI SAMMAKOLLE

Oli lampi laakeampi,
vesi vihreän, samea,
jossa kerran kylpemässä
oli sammakko solakka.

Lähti suusta sammakolla,
kovin kankea korina,
hiljainen ja kuulumaton,
oli sammakon suhina.

- Täytyy tälle soittajalle
löytää biisi nyt parempi,
eihän kuulu kuiskaukset,

Sepä sattui sammakolle

Kirjoittanut Oiva Pennanen

eikä pienempi pulina.

Veti keuhkot pulleaksi,
rinnan kaarelle kohotti,
kokeili jo konstejansa,
pisti sointumaan sävelen.

Kurnutteli kiihkeästi,
soman soinnutti sävelen,
aivan uuden soinnun löysi,
rytmin raisun ja nopean.

Oli rokkia rajua
sammakolla hommelissa,
sepä tuntuikin hyvältä,
lammessa näin polskiessa.

NIITYNKUKKA KAUNOKAINEN

Kasvoi kukka kaunokainen
polunvarressa kohosi,
monet muutkin vierellänsä,
tuoksuivat tosihyvälle.

Tuli tuohon mettiäinen,
pieni punkero pörisi,
niityn tutki, tarkasteli,
mettä tietysti halusi.

Tiedusteli mettiäinen
kedon kauniilta kukaalta:
- Anna mulle maistiaiset,
mettä maistella haluan..

- Toki sulle mettä annan,
tule tänne ja imaise,
sulle säästin herkkujani,
anna suukkosi minulle.

KEDON KUKKASILLA RIEMU

Paistoi päivä lämpimästi,
kesä kauniina helotti,
kedonkukka kaunokainen,
hehkui pirteää punaista.

Sinisenä, kirjavana
oli maisema makea,
kukkaneidot riemuansa
koko joukolla iloitsi.

Tanssivat näin riemuansa,
kunnes syksy ne kukisti,
säälimättä kaiken kaatoi,
maahan voimalla sivalsi.

Mutta jälleen koittaa uusi
kesä lämpöinen, korea,
kukat nousee piiloistansa,

eikä riemulla rajoja.

RUSAHTELI VARVIKOSSA

Mikä kumma varvikossa,
kiven ruskean takana,
kuului sieltä sipsutusta
sekä raisumpi rapina.

Hiiriperhe torpassansa
pitää pieniä pitoja
kutsuttuna naapureita,
sekä lapsien kaverit
Tanssittiinkin melkolailla,
Sirkka viululla säesti.

Väsähti jo vanha vaari,
mummi tuolihin nukahti.
Aamulla kun päivä nousi
oli kaikki jo unessa,
Vaari kuorsas kauheasti,
unet mumminkin veteli.

Illalla taas jatketaan,
pidot riehakkaat tulossa,
Eipä murhemieltä kannan
kukaan hiirien talossa.

RUPIKONNA SISSI-LISKO

Pieni nätti Sissi-ilisko
nousi suurelle kivelle
ojenteli raajojansa
hulet kaarevat punasi.

Pieni sievä Sissi-lisko
oli löytänyt netistä,
ystävän niin turvallisen,
tosi mahtavan kaverin.

Odotteli Sissi-lisko
koska saapuvi kaveri,
ensikohtaamiseen tänne,
metsän korkeelle kivelle.

Rupikonna loikki siihen,
ystävän soman tapasi,
pussasi ja suukotteli,
Sissin saisiko omaksi.

Eipä rakkaus rajoita,
vaikka muoto toisenlainen,
yhteen saattavat sopia
hirviö ja kaunokainen.

Kauneus kaikkien sisällä,
huomaa sievä Sissilisko,
aina konnaansa rakasti,
kullan korvaan kuiskutteli..

LEPPÄKERTUN PUURONKEITTO

Leppäkerttu kaunokainen
istuksi lepänlehdellä,
siinä mietti kuinka voisi
keittää puuroa parasta.

Katseli kauan ympärille,
missä paikka on parahin,
jossa puurokattila voisi,
iloisesti porista...

Näki kaukana pilarin suuren,
lensi katsomaan kivelle
voiko puuroa valmistella,
ison järkäleen sivussa.

Kohta puurokattila kiehui
ison järkäleen edessä,
puuro vallan herkullinen
oli perheelle tulossa..

PUPU PIENI PUIKKELEHTI

Oli metsässä rauhallista,
vieno tuuli tuiverteli,
oli saapunut seutuville
kesä kaunis ja heleä.

Sepä sattui sammakolle

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Pupu pieni puikkelehti,
pensaan juuressa salassa,
raukka säikähti valtavasti,
kuuluu siipien suhina.

Kotka koukku nokka siellä
etsii saalista pojille,
joille nälkä kuolon tuopi,
jos ei saalista satuta.

Pupun huomaa pensaikossa,
iskee säälittä poloisen,
toisen kuolo, toisen leipä
sepä luonnossa tapana.